

+ 28 mei 2017

M 7e zondag van Pasen, A

PAX

Jo. 17,1-11a

Veelgeliefden,

Vader, het uur is gekomen. Verheerlijk uw Zoon, opdat de Zoon U verheerlijkje. Het woord ‘verheerlijken’ is een van de voorkeurswoorden van de evangelist Johannes. Het is daarom vruchtbaar om eens op een vrije zondagmiddag het Johannes’ evangelie te lezen en speciaal te letten op de woorden ‘verheerlijken’, ‘heerlijkheid’ en ‘glorie’. We hebben immers een menselijke voorstelling van de betekenis van die woorden. Maar sint Jan kijkt daar nogal van af. Zo hoorden we Jezus bidden: *Vader, het uur is gekomen.* Welk uur? Het uur van zijn lijden en sterven. *Verheerlijk uw Zoon, opdat de Zoon U verheerlijkje.* Hoe verheerlijkt de Vader de Zoon? Door het Kruis. Hoe verheerlijkt de Zoon de Vader? Door zijn menselijk bestaan totaal, maar dan ook totaal terug te geven aan de Vader. Totaal, door de dood, door de dood aan het Kruis.

Bij ‘verheerlijken’ denken wij aan: iemand complementjes geven, omhoog houden, de loftrumpet steken, roemen, eren, op een voetstuk plaatsen of zelfs tot idool maken. Het is daarom verrassend als we bedenken hoe de hemelse Vader zijn Zoon heeft verheerlijkt, namelijk door het Kruis.

En weer kunnen we ons bij het Kruis iets menselijks voorstellen: het Kruis is het lijden en sterven, maar loopt uit op de verrijzenis. Per *crucem ad lucem*: door het Kruis naar het licht. Jezus zei tegen de Emmaüs-gangers: *Moest de Messias dat alles niet lijden om zijn heerlijkheid binnen te gaan?* (Lk. 24,26) Het kruis is een doorgang, een overgang, de weg naar de verheerlijking. Hoeveel vrouwen martelen zichzelf niet af onder het motto: wie mooi wil zijn, moet pijn lijden. Hoeveel operaties heeft men er bij de plastische chirurg voor over om er beter uit te zien? Dat geldt voor ons lichaam. Hoeveel te meer willen we ons ook geestelijk laten opereren, repareren, verlossen? We willen ons bevrijden van de zonde en laten ons door Jezus verlossen

Het lijden is aldus de weg om onze oorspronkelijke schoonheid en heerlijkheid terug te krijgen. Schrijft sint Paulus niet: *Ik ben er van overtuigd dat het lijden van deze tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid waarvan ons de openbaring te wachten staat.* (Rom 8,21) *Want Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen en de dood zal niet meer zijn: geen rouw, geen geweent, geen smart zal er zijn, want al het oude is voorbij.* (Apoc. 21,4)

Jezus zelf had die reparatie of verlossing niet zelf nodig. Daarom zeggen we, en terecht, dat Hij voor ons geleden heeft, onze zonden op zich heeft genomen, in onze plaats die schuld op zich genomen heeft, die wij nooit uit onszelf zouden hebben kunnen inlossen.

De evangelist Johannes lijkt nog en stap verder te gaan, een stap die zonder meer schokkend is voor ons menselijk verstand. Het Kruis is meer dan de weg naar de verheerlijking. Het Kruis is bij Johannes de verheffing. Het is niet alleen of niet allereerst een zaak tussen God en mens, waarbij de mens wordt hersteld, verlost. Nee, het is ook en ten diepste een zaak tussen Vader en Zoon. Wij vragen ons terecht af: hoe kan een liefhebbende Vader toelaten dat zijn Zoon aan het Kruis sterft?

Het is natuurlijk een wassen neus om op te merken dat het lijden aards, tijdelijk is en daarom in de eeuwigheid niet veel voorstelt. Want daarmee zeggen we eigenlijk dat ons aardse leven, zijn lijden en ons lijden, maar poppenkast is, een spelletje. Gedeeltelijk is het lijden tijdelijk, maar het blijft wel diep menselijk en heeft daarom een eeuwige

dimensie.

Wat is het diepste lijden dat ons treffen kan? Is dat niet de dood waarin we onszelf moeten opgeven, onszelf loslaten in een totale overgave? Want bij alle pijn die we op aarde in ons lijden ondervinden, behouden wij onszelf nog en daarom ondergaan we de pijn, en gaan er misschien aan ten onder. De diepste angst in ons is de angst voor de dood, waarin we onszelf totaal kwijt raken. Maar Jezus heeft ons op het Kruis laten zien dat we in de dood onszelf ten diepste zullen vinden. *Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft...*

Sterven is de hoogste daad van leven. Ja, we kunnen zelfs zeggen: sterven is de hoogste graad van verheerlijking omdat we in de daad van het sterven onszelf totaal kunnen schenken aan God, en dat is de hoogste liefde. Alles wat we zijn en hebben en willen en denken, alles wat we ontvangen hebben, kunnen we in zelfgave, in liefde, teruggeven. Dat is de verheerlijking die we God kunnen schenken.

Door Jezus is het sterven een daad van overgave en liefde geworden. Zo heeft Hij de engel uit de dood gehaald. Deze is niet langer het einde van alles, maar juist het begin van het nieuwe, eeuwige leven. Zo wordt sterven de hoogste daad van leven, wordt de dood de hoogste kwaliteit van leven, namelijk liefde.

Jezus heeft zich door de dood aan het Kruis volledig overgegeven en teruggegeven aan de Vader. *Verheerlijk uw Zoon, opdat de Zoon U verheerlijkke*. Het is Jezus die hier bidt, de God-mens. In de eeuwigheid geven Vader en Zoon zich voortdurend in de totale zelfgave van de Geest. Op het Kruis echter wordt de Zoon ook in zijn mensheid opgenomen in die totale zelfgave van liefde, zodat Hij ook als mens deelt in de heerlijkheid, een heerlijkheid die Hij wil meedelen met zijn leerlingen en ieder die in Hem gelooft. Dat is onze heerlijkheid: dat wij delen in de totale zelfgave tussen Vader en Zoon. Daarom is het Kruis niet alleen de totale zelfgave van de Zoon aan de Vader, maar ook van de Vader aan ons. In de Zoon heeft de Vader zich volledig aan ons gegeven.

De heerlijkheid is een Kruis zonder pijn geworden en de dood de totale zelfgave, waardoor we ten diepste leven. Zo blijft het Kruis, ook ons kruis als heerlijkheid bewaard, niet in pijn en leed maar als de zelfgave van de liefde.